Slepkavību klubs ceturtdienās ir atkal klāt, un tas noteikti ikvienu iepriecina, protams, atskaitot slepkavniekus. Šī Ričarda Osmana sarakstītā grāmatu sērija ir starptautisks bestsellers, izklaidējoša un ironiska, oriģināla un tieša, kā arī viscaur aizraujoša. Turklāt autors spējis uzturēt intrigu arī katrā nākamajā grāmatā!

Minneapolis Star-Tribune

Ričards Osmans jau atkal ir sagudrojis lieliski savītu "kurš-to-izdarīja?" sižetu ar neskaitāmiem līkločiem un mānīgiem pagriezieniem. Tomēr atšķirībā no daudziem citiem kriminālromānu autoriem Osmans panāk, ka viņa sarakstīto grāmatu vērtība ir nevis sižeta līkloču pārsteigumos, bet drīzāk viņa brīnišķīgajos varoņos. Jau atkal bariņš kluba biedru un draugu kļūst par grāmatas lasītāju iemīļotu sabiedrību...

Washington Post

"Lode, kas netrāpīja" patiesībā trāpa visos līmeņos. Sarežģītie brīži liek aizdomāties, pieņemtie lēmumi pārsteidz, vārdu apmaiņa ir citēšanas vērta, turklāt romāna varoņiem piemīt apbrīnojams biedriskuma gars. Atliek vien cerēt, ka nākamo grāmatu sērijā nebūs ilgi jāgaida.

Wall Street Journal

Spilgti tēli, sarežģīti noslēpumi un visam pāri labsirdīgs humors un patīkama gaisotne, pat neņemot vērā pieaugošo līķu skaitu... Lasiet, un jūs tiksiet iepriecināti!

Kirkus Reviews

Ričarda Osmana apburošās Slepkavību kluba ceturtdienās sērijas trešā grāmata nodrošina labu garastāvokli un brīnišķīgi noausta sižeta audeklu. Ritms ir patīkami nasks, varoņi ir inteliģenti un ar atšķirīgām interesēm un hobijiem, turklāt humors bieži vien ir mērķēts uz tiem lasītājiem, kuri spēj saprast tās neparedzamās pārmaiņas, kas negaidīti uzrodas līdz ar gadiem. Osmans izklaidē ar pārliecību!

Publishers Weekly

Betānija Veitsa saprot, ka atpakaļceļa vairs nav. Laiks saņemt drosmi un paskatīties, kā tas viss beigsies.

Viņa pasvārsta lodi saujā.

Vissvarīgākais šajā dzīvē ir nepalaist garām izdevību. Saprast, cik reti tā ir, un pacensties izmantot, ja piepeši tāda rodas.

"Atnāciet uz tikšanos. Es tikai gribu aprunāties." *Tā bija rakstīts e-pasta vēstulē. Kopš tā brīža viņa nemitīgi pārcilāja prātā abus teikumus.*

Vai vajadzētu piekrist?

Atlicis vēl pēdējais, kas jāizdara, pirms viņa izlems, kā rīkoties: jānosūta ziņa Maikam.

Maiks zina, pie kādas reportāžas viņa strādā. Sīkumus gan ne – jebkuram reportierim ir savi noslēpumi –, tomēr viņš zina, ka Betānija ir uzņēmusies lielu risku. Viņš palīdzēs, ja tas būs nepieciešams, tomēr šis un tas būs jāpaveic pašai.

Lai kas arī notiktu vakarā, Betānijai būtu žēl šķirties no Maika Veghorna. Viņš ir labs draugs. Krietns cilvēks ar labu humora izjūtu. Tieši tāpēc skatītājiem viņš patīk.

Taču Betānija sapņo par ko vairāk, un varbūt tā ir viņas lielā izdevība. Neapšaubāmi bīstama, tomēr izdevība paliek izdevība.

Viņa uzraksta ziņu un nospiež pogu "Nosūtīt". Šovakar atbildes nebūs, jo ir jau vēls. Droši vien tā ir labāk. Viņa jau dzird Maika balsi: "Kas tad sūta īsziņas desmitos vakarā? Mileniāļi un nogribējušies tipiņi, lūk, kas."

Tā nu tas ir. Pienācis laiks izmēģināt laimi. Būt vai nebūt – tāds ir jautājums.

Betānija ielej glāzē kaut ko stiprāku un uzmet pēdējo skatienu lodei.

Patiesībā viņai nav izvēles.

Iedzersim par iespējām!

PIRMĀ DAĻA

Pazīstama seja uz katra stūra

1

– Mani nevajag grimēt, – spurojas Rons. Viņš sēž krēslā ar taisnu atzveltni, jo Ibrahīms ir teicis, ka, piedaloties televīzijas raidījumā, nedrīkst izskatīties sakumpis.

– Vai tiešām? – atjautā grima māksliniece Polīna Dženkinsa, izņemdama no somas vairākas otiņas un kosmētikas komplektus. Viņa ir nolikusi savu spoguli uz galda Pužļu istabā. Spoguļa rāmī ir iestrādātas spuldzītes, un, tiklīdz sašūpojas Polīnas ķiršsarkanie auskari, tajos ievizas gaismas atspīdumi.

Rons sajūt nelielu adrenalīna pieplūdumu asinīs. Tā tam arī jābūt. Īsa uzstāšanās televīzijā. Jā, bet kur tad pārējie? Viņš taču teica, ka jebkurš drīkst atnākt, "ja iešaujas prātā, nav jau liela muiža", un būs šausmīgi vīlies, ja neviens neatnāks.

– Lai skatās uz manu īsto seju, – Rons paziņo. – Esmu to nopelnījis, manā sejā ir ierakstīts vesels stāsts.

– Briesmu stāsts, ja drīkstu piebilst, – piezīmē Polīna, kas vispirms uzmanīgi nopēta krāsas kosmētikas komplektā, tad Rona seju un pēc tam pamet viņam gaisa skūpstu.

– Visi jau nevar būt skaisti, – turpina spuroties Rons. Draugi zina, ka intervija sāksies četros. Visi taču drīz būs klāt, vai nav tiesa?

– Te nu mēs abi esam vienisprātis, – piekrīt Polīna. – Brīnumus nevaru solīt. Tomēr atceros, kāds jūs kādreiz bijāt. Gluži izskatīgs, ja arī ne katras meičas gaumē, vai ne?

Rons kaut ko neskaidri noņurd.

– Taču, godīgi sakot, tieši manā gaumē, ne ko pielikt, ne atņemt. Jūs taču vienmēr cīnījāties par strādnieku tiesībām, darījāt visu, kas bija jūsu spēkos. – Polīna atver pūdernīcu. – Vēl aizvien tam visam ticat, vai ne? Strādnieku tiesībām.

Rona pleci saspringst kā vērsim, kas gatavojas izbrāzties arēnā.

– Vai es tam visam joprojām ticu? Joprojām ticu vienlīdzībai? Strādnieku šķiras spēkam? Kā jūs sauc?

– Polīna, – atbild Polīna.

– Vai es joprojām ticu strādnieka pašcieņai un taisnīgai samaksai, Polīna? Vairāk nekā jebkad.

Polīna pamāj:

– Ļoti labi. Nu tad uz piecām minūtēm aizverieties un ļaujiet man paveikt darbu, par kuru es saņemu algu, proti, ļaujiet man parūpēties, lai raidījuma "Dienvidaustrumi šovakar" skatītāji atceras, cik izskatīgs jūs reiz bijāt.

Rons atver muti, taču gluži neparastā kārtā nespēj dabūt pār lūpām ne vārda. Polīna, laiku lieki netērēdama, ķeras pie pūdera uzklāšanas.

– Strādnieka pašcieņa, žēlīgā debess! Jums nu gan ir skaistas acis. Kā Če Gevaram, ja viņš būtu bijis dokers.

Raugoties spogulī, Rons pamana, ka atveras Pužļu istabas durvis. Ienāk Džoisa. Viņš zināja, ka Džoisa nepievils. Lielā mērā tāpēc, ka viņa ir padzirdējusi – atbrauks Maiks Veghorns. Patiesību sakot, tā bija Džoisas ideja. Viņa izvēlējās dosjē.

Rons pamana, ka Džoisa ir uzvilkusi jaunu jaku. Viņa vienkārši nespēj pretoties kārdinājumam.

– Tu apgalvoji, ka iztiksi bez grima, Ron, – piezīmē Džoisa.

– Mani piespieda, – taisnojas Rons. – Iepazīsties, tā ir Polīna.

– Labdien, Polīna, – saka Džoisa. – Jums vajadzēs krietni pastrādāt.

– Ir bijis arī trakāk, – atbild Polīna. – Es grimēju seriāla "Nelaimes gadījums" dalībniekus.

Durvis atkal atveras. Ienāk operators, viņam seko skaņu operators, pēc tam pazib sniegbaltu matu ērkulis, klusi nošvīkst dārga auduma žaketes stērbeles un uzvēdī Maika Veghorna vīrišķīgi rūgtenā, tomēr nevainojami izsmalcinātā odekolona aromāts. Rons redz, ka Džoisa pietvīkst. Viņš labprāt izteiksmīgi paceltu acis pret debesīm, ja grima māksliniece šajā brīdī nebūtu sākusi aizšpaktelēt sīkās krunciņas.

– Tā, visi laikam ir klāt. – Maika smaids ir tikpat žilbinošs kā sniegbaltie mati. – Mani sauc Maiks Veghorns. Vienīgais un neatkārtojamais. Pārējie ir viltvārži.

– Rons Ričijs, – norūc Rons.

– Pats personiski, par to nav nekādu šaubu. – Maiks cieši paspiež Rona roku. – Neesat ne mazdrusciņ izmainījies. Jūtos kā cilvēks, kas devies safari un attapies aci pret aci ar lauvu, Ričija kungs. Viņš ir īsts lauva, vai ne, Polīna?

– Tā varētu teikt, – piekrīt Polīna, kas tobrīd pūderē Rona vaigus.

Rons redz, ka Maiks lēni pagriež galvu un uzlūko Džoisu, ar acīm novilkdams viņas jauno jaku.

– Un kas esat jūs, ja drīkstu vaicāt?

– Džoisa Medovkrofta. – Daudz netrūkst, lai viņa pakniksētu.

– Skaists vārds, – uzslavē Maiks. – Tātad jūs esat mūsu lieliskā Ričija kunga otra pusīte, Džoisa?

– Dievs tēvs debesīs, kas par domu, nē, protams, neesmu, ak debestiņ, nepavisam! – iesaucas Džoisa. – Mēs esam tikai labi draugi. Ceru, ka tu neapvainojies, Ron.

– Tātad laba draudzene, – izlabo Maiks. – Laimīgais Rons.

– Beidz bārstīt komplimentus, Maik, – saka Polīna. – Kuru tie interesē?

– Nu, piemēram, Džoisu, – norūc Rons.

– Varbūt, – Džoisa nomurmina, tomēr pietiekami skaļi, lai to saklausītu arī citi.

Durvis atkal paveras, un telpā ieskatās Ibrahīms. Malacis! Tagad trūkst tikai Elizabetes.

– Vai esmu nosebojies?

– Tu esi atnācis tieši laikā, – Džoisa viņu nomierina.

Skaņu operators piestiprina pie Rona žaketes atloka mikrofonu. Džoisa pieprasīja, lai viņš uzvelk žaketi pār *West Ham* T kreklu. Pēc Rona domām, tas nav vajadzīgs. Patiesību sakot, šķiet pat zaimojoši. Ibrahīms apsēžas blakus Džoisai un uzlūko Maiku Veghornu.

– Jūs esat ļoti skaists vīrietis, Veghorna kungs. Klasiski skaists.

– Paldies, – Maiks pateicas, palocīdams galvu. – Spēlēju skvošu, lietoju mitrinošu krēmu, un par pārējo parūpējas dabas māte.

– Un par kosmētiku izdod aptuveni tūkstoti nedēļā, – papildina Polīna, pēdējo reizi pielabodama Rona grimu.

– Es arī esmu glīts vīrietis, tādas piezīmes ir nereti dzirdētas, – saka Ibrahīms. – Domāju, ka arī es būtu varējis kļūt par televīzijas raidījuma vadītāju, ja dzīve būtu iegriezusies citādi.

– Es neesmu raidījuma vadītājs, – Maiks izlabo. – Esmu žurnālists, kas strādā par raidījuma vadītāju.

Ibrahīms pamāj.

– Jums ir gaišs prāts. Un prasme uzokšķerēt interesantus sižetus.

– Tieši tāpēc esmu šeit, – saka Maiks. – Tiklīdz izlasīju e-pasta vēstuli, sapratu, ka te veidojas sižets. Jauns dzīvesveids, senioru ciemati un centrā Rona Ričija slavenā seja. Nodomāju: aha, skatītājiem tas patiks!

Dažas nedēļas viss ir bijis klusi un mierīgi, bet Rons priecājas, ka viņi ir atkal ķērušies pie darba. Intervija ir tikai iegansts. To izgudroja Džoisa, lai atvilinātu Maiku Veghornu uz Kūpersčeisu un noskaidrotu, vai viņš var palīdzēt atrisināt lietu. Džoisa nosūtīja e-pasta vēstuli vienam no producentiem. Lai nu kā, Rons atkal uzstāsies televīzijā, un tas viņu ļoti iepriecina.

– Varbūt pēc tam atnāksiet uz vakariņām, Veghorna kungs? – vaicā Džoisa. – Esam rezervējuši galdiņu uz pussešiem. Ap to laiku restorāns jau ir gandrīz tukšs.

– Lūdzu, sauciet mani par Maiku, – saka Maiks. – Diemžēl esmu spiests atteikties. Cenšos pārāk bieži nerādīties sabiedrībā. Baciļi, privātās dzīves svētums un tā tālāk. Esmu pārliecināts, ka jūs sapratīsiet.

– Cik žēl, – nomurmina Džoisa. Var redzēt, ka viņa ir vīlusies. Diez vai Kentā atradīsies vēl dedzīgāka Maika Veghorna pielūdzēja. Un, ja tā labi padomā, diez vai Ronam gribētos tādu satikt.

– Mūsu vakariņās alkohols plūst straumēm vien. – Ibrahīms uzlūko Maiku. – Un man ir aizdomas, ka atnāks arī dažs labs jūsu fans.

Maikam tiek dota iespēja apdomāties.

– Un mēs pastāstīsim par Slepkavību klubu ceturtdienās, – piebilst Džoisa.

– Slepkavību klubs ceturtdienās? – pārjautā Maiks. – Izklausās neticami.

– Ja tā labi padomā, jebkas var izklausīties neticami, – Ibrahīms viņam piekrīt. – Stiprākie dzērieni, starp citu, tiek pārdoti ar atlaidi. Vadībai sākumā nepatika šāda ideja, bet mēs sarīkojām sapulci, apspriedām problēmu, un tā tika atrisināta. Un mēs parūpēsimies, lai pusastoņos jūs jau būtu brīvs kā putns.

Maiks vispirms uzmet skatienu rokaspulkstenim, tad palūkojas uz Polīnu:

– Varbūt varam aši paēst vakariņas?

Polīna paskatās uz Ronu.

– Vai jūs būsiet?

Rons paskatās uz Džoisu, kura dedzīgi paloka galvu.

– Jā, laikam būšu.

– Nu tad mēs paliksim uz vakariņām, – paziņo Polīna.

– Jauki, jauki, – nopriecājas Ibrahīms. – Mēs gribam ar jums kaut ko apspriest, Maik.

– Un tas būtu? – jautā Maiks.

– Visam savs laiks, – Ibrahīms izvairās no atbildes. – Tagad uzmanības centrā ir Rons.

Maiks apsēžas atzveltnes krēslā iepretī Ronam un skaita līdz desmit. Ibrahīms paliecas uz Džoisas pusi.

– Viņš pārbauda mikrofonu.

– Tā jau es domāju, – nomurmina Džoisa, un Ibrahīms pamāj. – Paldies, ka pierunāji viņu palikt uz vakariņām. Nekad jau nevar zināt, vai nav tiesa?

– Nē, nevar gan, tā ir balta patiesība, Džoisa. Varbūt jūs apprecēsieties vēl pirms Jaunā gada. Ja arī neapprecēsieties, un tas ir daudz ticamāk, esmu pārliecināts, ka viņam būs daudz, ko stāstīt par Betāniju Veitsu.

Durvis atkal atveras, un istabā ienāk Elizabete. Tagad klubs ir pilnā sastāvā. Rons izliekas, ka nav aizkustināts. Pēdējo reizi, kad viņam bija tādi draugi, tie visi nokļuva slimnīcā pēc sadursmes ar policistiem Vapingas tipogrāfijas darbinieku streikā. Ak, vecie labie laiki!

– Nepievērsiet man uzmanību, – saka Elizabete. – Tu izskaties pavisam citāds, Ron, es tikai nesaprotu, kāpēc. Tu izskaties tāds... veselīgs.

Rons noņurd kaut ko nesaprotamu, bet tad ierauga, ka Polīna pasmaida. Turklāt smaids ir žilbinošs, nenoliedzami. Varbūt viņi abi ir vienā līgā? Polīna laikam vēl nav sasniegusi septiņdesmit gadu vecumu, tātad ir mazliet jaunāka, nekā vajadzētu. Nez, kādā līgā ir viņš pats? Rons jau sen nav par to domājis. Lai būtu kā būdams, smaids ir satriecošs.

2

Vairākus miljonus vērtu narkotiku operāciju nav viegli vadīt no cietuma kameras. Taču arī neiespējami tas nav, kā mazpamazām pārliecinās Konija Džonsone.

Cietuma personāls lielākoties danco pēc viņas stabules, un kāpēc lai nedancotu? Naudu viņa nežēlo. Tiesa, pāris cietumsargu joprojām nav uzpērkami, tāpēc šonedēļ Konijai ir nācies norīt veselas divas nelegālas *SIM* kartes.

Dimanti, slepkavības, maisiņš ar kokaīnu. Viņa tika veikli apvesta ap stūri, un pēc diviem mēnešiem būs tiesas prāva. Pagaidām Konija darīs visu, lai neizlaistu no rokām vadības grožus.

Varbūt tiesa atzīs viņu par vainīgu, varbūt arī neatzīs, tomēr Konija vienmēr ir centusies raudzīties nākotnē optimistiski. Tas ir veiksmes noslēpums, kā mēdza teikt mamma, lai gan drīz pēc tam gāja bojā, pakļuvusi zem neapdrošināta autofurgona riteņiem.

Galvenais ir turpināt rosīties. Cietumā ir svarīgi saglabāt rutīnu. Kā arī iztēloties, cik jauki būs izdarīt to vai vēl kaut ko, un Konija jau tagad iztēlojas, cik jauki būs nogalināt Bogdanu. Tikai Bogdana vainas dēļ Konija ir nokļuvusi cietumā, tāpēc polis tiks nosūtīts uz viņpasauli par spīti viņa skaistajām zilajām acīm, kas atgādina kalnu ezerus.

Un tas vecais ķēms arī. Tas pats, kurš palīdzēja Bogdanam apvest Koniju ap stūri. Viņa ir noskaidrojusi, ka vecā ķēma vārds ir

Rons Ričijs. Arī viņš tiks nosūtīts uz viņpasauli. Vajadzēs nogaidīt, līdz beigsies tiesas prāva, – zvērinātajiem nepatīk, ka liecinieki tiek noslepkavoti, – bet pēc tam Konija nogalinās abus divus.

Skatīdamās telefona ekrānā, Konija pamana, ka viens no cietuma administrācijas darbiniekiem ir izveidojis savu profilu *Tinder*. Viņš ir gandrīz plikpauris un turklāt pozē blakus automašīnai, kas izskatās pēc volvo, lai Dies' nogrābstās, tomēr Konija pieskaras ekrānam, jo nekad jau nevar zināt, kas var dzīvē noderēt. Acumirklī noskaidrojas, ka abi ir piemēroti viens otram. *Quelle surprise!**

Konija ir mazliet papētījusi, kas ir Rons Ričijs. Acīmredzot septiņdesmitajos un astoņdesmitajos viņš bija diezgan slavens. Viņa uzmanīgāk ieskatās telefonā saglabātajā fotogrāfijā, kurā Rons Ričijs tverts mirklī, kad kaut ko kliedz megafonā: seja atgādina ne pārāk veiksmīga boksera ģīmi. Nepārprotami viens no tiem, kam patīk gozēties prožektoru gaismā.

Tev ir laimējies, Ron Ričij, Konija domā. Kad būšu tikusi ar tevi galā, tu atkal būsi slavens.

Viens nu ir skaidrs: Konija darīs visu iespējamo, lai uzkavētos cietumā, cik īsu laiku vien iespējams. Un, kad viņa būs tikusi ārā, jā, tad tikai sāksies trādirīdis.

Reizēm vienkārši jāapbruņojas ar pacietību. Pametusi skatienu uz cietuma pagalmu un pakalnu virkni, kas redzama pa aizrestoto logu, Konija ieslēdz savu *Nespresso* automātu.

---

* Kāds pārsteigums! (*Franču val.*)

3

Maiks un Polīna ir pievienojušies kluba biedriem pie vakariņu galda.

Ibrahīms izbauda mirkļus, kad viņi visi ir kopā. Kopā, turklāt ar kopēju misijas apziņu. Džoisa uzstāja, ka nepieciešams izmeklēt Betānijas Veitsas lietu. Ibrahīms nevilcinādamies piekrita. Pirmām kārtām tāpēc, ka lieta bija interesanta. Un neatrisināta. Taču galvenokārt tāpēc, ka Ibrahīms ir vārda vistiešākajā nozīmē iemīlējies Džoisas nesen adoptētajā suņukā Alanā un baidās, ka nesaņems atļauju pavadīt laiku kopā ar četrkājaino rakari, ja nepratīs izdarīt Džoisai pa prātam.

– Vai vēlaties lāsi sarkanvīna, Maik? – Rons apvaicājas, turēdams pudeli gatavībā.

– Kas tas ir? – jautā Maiks.

– Piedodiet?

– Kas tas par vīnu?

Rons parausta plecus:

– Sarkanvīns. Nosaukumu nezinu.

– Nu labi, šoreiz esmu ar mieru riskēt, – augstsirdīgi piekrīt Maiks, ļaudams, lai tiek piepildīta viņa glāze.

Kluba biedri deg nepacietībā aprunāties ar Maiku Veghornu par Betānijas Veitsas slepkavību. Visticamāk, viņa rīcībā ir policijas oficiālajā dosjē neiekļauta informācija. Pats par sevi saprotams, Maikam par to vēl nav ne mazākās nojausmas. Viņš vienkārši

bauda vīnu četru nekaitīgu pensionāru sabiedrībā, zinādams, ka par to nebūs jāmaksā.

Ibrahīms ir nolēmis pacietīgi gaidīt izdevību iztaujāt viesi par slepkavību, jo zina, ka Džoisa priecājas par izdevību iepazīties ar Maiku un apbērt viņu ar jautājumiem. Tie ir ierakstīti piezīmju blociņā, kuru Džoisa ir tālredzīgi ielikusi rokassomiņā, – ja nu gadījumā kāds aizmirstas.

Tagad, kad Maika glāzē ir ieliets nezināmas izcelsmes vīns, Džoisa acīmredzot uzskata, ka ir pienācis īstais brīdis uzsākt sarunu.

– Vai jūs saņemat noteiktu tekstu, kad lasāt jaunākās ziņas, Maik, vai arī drīkstat runāt brīvi?

– Lielisks jautājums, – iesaucas Maiks. – Jautājums, kas liecina par ļoti dziļu lietas būtības izpratni. Es saņemu tekstu, taču dažreiz atļaujos no tā novirzīties.

– Gadu gaitā jūs noteikti esat izpelnījies tādas tiesības, – apstiprina Džoisa, un Maiks viņai piekrīt.

– Tiesa, reizēm tā var iekulties nepatikšanās, – viņš piemetina. – Man vajadzēja pabeigt Tanetas koledžas kursu par objektīvas spriešanas mākslu.

– Ļoti labi, – sausi saka Elizabete.

Ibrahīms redz, ka Džoisa paslepšus ieskatās rokassomiņā paslēptajā piezīmju blociņā.

– Vai jūs mēdzat uzvilkt kādu īpašu apģērba gabalu, kad lasāt ziņas? – viņa jautā. – Teiksim, īpašas zeķes vai tamlīdzīgi?

– Nē, – attrauc Maiks. Džoisa pamāj, izskatīdamās mazliet vīlusies, un atkal ieskatās savā blociņā.

– Un ko jūs darāt, ja raidījuma laikā jums piepeši savajagas uz tualeti?

– Žēlīgā debess, Džoisa! – iesaucas Elizabete.

– Es apmeklēju tualeti pirms raidījuma sākuma, – paskaidro Maiks.

Saruna ir aizraujoša, tomēr Ibrahīmam šķiet, ka pienācis laiks ķerties vērsim pie ragiem.

– Ziniet, Maik, mēs, patiesību sakot...

Džoisa uzliek plaukstu uz viņa delma.

– Piedod, Ibrahīm, vēl tikai daži jautājumi. Ko jūs domājat par Amberu?

– Kas ir Ambera? – grib zināt Rons.

– Otra vadītāja Maika raidījumā, – paskaidro Džoisa. – Nu gan tu izblamējies, Ron.

– Tā gadās, – nenoliedz Rons, uzlūkodams Polīnu, kas, pēc Ibrahīma domām, vakariņu sākumā ir apzināti izvēlējusies vietu blakus Ronam. To pašu vietu, kurā parasti sēž Ibrahīms. Nu labi, tas nav svarīgi.

– Ambera lasa ziņas tikai trīs gadus, bet man viņa jau ir iepatikusies, – saka Džoisa.

– Viņa ir fantastiska, – piekrīt Maiks. – Pārāk bieži iet uz sporta zāli, tomēr fantastiska.

– Un viņai ir skaista frizūra, – piebilst Džoisa.

– Džoisa, jums vajadzētu vērtēt raidījuma vadītājus pēc viņu profesionālisma, – aizrāda Maiks, – nevis pēc izskata. Sievietes šajā nozarē bieži ir spiestas uzklausīt tādus un līdzīgus komentārus.

Džoisa pamāj, vienā paņēmienā iztukšo glāzi baltvīna un vēlreiz pamāj.

– Saprotu, ko jūs gribat pateikt, Maik. Man vienkārši šķiet, ka žurnāliste var būt ļoti talantīga *un* ar skaistu frizūru. Varbūt es spriežu sekli, tomēr manā skatījumā tas ir vienlīdz svarīgi. Labs piemērs ir Klodija Vinklmena. Jums arī ir skaista frizūra.

– Man, lūdzu, steiku, – Maiks saka viesmīlim, kurš ir pienācis pie galdiņa, lai uzklausītu viesu vēlmes. – Jēlu vai pusjēlu, labāk mazliet jēlāku nekā otrādi. Tomēr es samierināšos arī ar steiku, kas apcepts mazliet vairāk, nekā pieklātos.

– Esmu lasījis, ka jūs esat budists, Maik. – Ibrahīms ir pavadījis visu rītu, meklējot informāciju par šo žurnālistu.

– Taisnība, – apstiprina Maiks. – Un vairāk nekā trīsdesmit gadus.

– Interesanti, – novelk Ibrahīms. – Man šķita, ka budisti ir veģetārieši. Biju gandrīz pilnīgi pārliecināts.

– Esmu arī anglikānis, – paskaidro Maiks. – Tātad man ir izvēles iespēja. Budisma adeptiem tas ir svarīgi.

– To es nezināju, – atzīst Ibrahīms.

Maiks malko otro vīna glāzi un, pēc visa spriežot, apmierināts gozējas atzinības saulītē. Ideāli.

– Nu labi, pastāstiet man par šo Slepkavību klubu ceturtdienās, – viņš saka.

– Tas nav nekas oficiāls, – Ibrahīms iesāk. – Mēs četri sanākam kopā reizi nedēļā un izskatām neatklātu noziegumu dosjē. Mēģinām atrisināt mīklas, kuras policijai izrādījušās pārāk sarežģītas.

– Interesants vaļasprieks, – piezīmē Maiks. – Ņemšanās ar šīm neatklātajām slepkavībām. Varu derēt, ka tas lieliski kliedē garlaicību. Neļauj atrofēties mazajām, pelēkajām šūniņām. Ron, varbūt jūs varētu palūgt vēl vienu pudeli šā sarkanvīna?

– Pēdējā laikā mēs esam pievērsušies galvenokārt nesen notikušām slepkavībām, – Elizabete papildina, izmezdama vēl vienu ēsmas kumosu.

Maiks iesmejas. Var redzēt, ka Elizabetes teikto viņš neuztver sevišķi nopietni. Un labi, ka tā. Viņu vēl nedrīkst aizbiedēt.

– Jums laikam nav iebildumu pret nelielām nepatikšanām, ja tās neatgadās pārāk bieži, – konstatē Maiks.

– Es pastāvīgi iekuļos nepatikšanās, – Rons piekrīt.

Polīna no jauna piepilda Rona glāzi.

– Nu tad piesargieties, Ron, jo es *vienmēr* esmu bijusi nepatikšanu cēlonis.

Ibrahīms pamana, ka Džoisas lūpas uz īsu mirkli savelkas mazā, zinošā smaidā, un nolemj uzdot pats savu jautājumu, pirms saruna tiks lēni un maigi ievirzīta pareizajā gultnē, lai viņi sāktu apspriest Betāniju Veitsu. Viņš uzlūko Polīnu.

– Vai esat precējusies, Polīn? – viņš vaicā.

– Nē, atraitne, – atbild Polīna.

– Oho, kas to būtu domājis! – iesaucas Džoisa. Ibrahīms klusībā atzīmē, ka vīns un slavenības klātbūtne padara viņu gluži pārgalvīgu.

– Cik ilgi jau esat viena? – jautā Elizabete.

– Sešus mēnešus.

– Sešus mēnešus? Tas ir tikai mirklis. – Džoisa uzliek plaukstu uz Polīnas rokas. – Pēc sešiem mēnešiem es vēl aizvien mēdzu ielikt tosterī otru maizes šķēli.

Vai tagad ir īstais brīdis? Jāpamēģina, nolemj Ibrahīms. Lēni, pavisam nemanāmi jāmaina sarunas tēma, lai rastu iespēju ierunāties par Betāniju Veitsu. Sarunu var salīdzināt ar izsmalcinātu deju, un Ibrahīms ir galvenais horeogrāfs. Viņš jau zina, kāds būs viņa pirmais gājiens.

– Maik, man tikko iešāvās prātā, ka...

– Ziniet, es došu jums labu padomu, turklāt par baltu velti! – iesaucas Maiks, ignorēdams Ibrahīmu un ar plašu žestu paceldams augšup savu vīna glāzi. – Ja gribat atklāt kādu slepkavību, man ir priekšlikums.

– Turpiniet, – saka Džoisa.

– Kā būtu ar Betānijas Veitsas slepkavību?

Maiks ir ar mieru pievienoties! Slepkavību klubs ceturtdienās vienmēr dabū, ko vēlas. Gandrīz jebkurš iekrīt prasmīgi izliktās lamatās, atzīmē Ibrahīms un neba nu pirmo reizi.

Maiks stāsta visu to pašu, kas jau ir lasīts policijas dosjē. Pārējie pieklājīgi māj ar galvu, izlikdamies, ka tas ir kas jauns. Talantīgā, daudzsološā reportiere Betānija Veitsa. Pētījums par grandiozu blēdību ar PVN, gatavojot reportāžu, kas solījās kļūt par sensāciju, un tad piepeši Betānijas neizskaidrojamā bojāeja. Viņas auto pašā nakts melnumā nogāzās no Šekspīra kraujas. Nav nekā, kas nebūtu iepriekš dzirdēts. Maiks parāda īsziņu, kuru Betānija viņam nosūtīja tajā naktī: *Neesmu darījusi to pietiekami bieži, tomēr gribu pateikt paldies*. Aizkustinoši, par to nav šaubu. Tomēr arī tas nav nekas jauns. Varbūt lielākais atklājums šovakar būs

Maika atzīšanās, ka viņš apmeklē tualeti pirms raidījuma sākuma. Ibrahīms nolemj izmēģināt laimi.

– Un ko jūs teiktu par īsziņām, kas sūtītas dažas nedēļas pirms viņas bojāejas? Varbūt ievērojāt ko neparastu? Jebko, kas policijai paslīdēja garām nemanīts?

Maiks pārbauda īsziņas, skaļi nolasīdams dažas svarīgākās. *– Ko tu teiktu par kausu alus? Vai esi noskatījies "Dienesta pienākumu"?* Lūk, īsziņa par reportāžu, kurai viņa vāca materiālus, taču rakstīta pāris nedēļu agrāk. Vai tā jūs interesētu?

– Nekad jau nevar zināt, kas var noderēt, – saka Elizabete, ielejot Maikam vēl vienu glāzi sarkanvīna.

Maiks sāk lasīt telefonā saglabāto īsziņu:

– *Kapteini...* tā viņa mēdza mani saukt.

– Ne tikai tā, – nomurmina Polīna.

– *Kapteini. Ir jauna info. Nevaru pateikt, kas tieši, bet tas ir absolūtais dinamīts. Drīz aizrakšos līdz pašai saknei.*

Elizabete pamāj.

– Vai viņa jums vēlāk pateica, kas tā par informāciju?

– Nē, – Maiks ir spiests atzīt. – Ziniet ko? Šis sarkanvīns nemaz nav tik slikts.